

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

01 decembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Popescu Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2015 și a sentinței Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 24 iunie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Russu Andrian Evghenii, născut la 18 noiembrie 1983, originar din r-nul Rîșcani, domiciliat mun. Chișinău str. Studenților 7/3 ap. 138.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 22.10.2013 - 24.06.2014

2. instanța de apel: 16.09.2014 - 27.03.2015

3. instanța de recurs: 28.09.2015 - 01.12.2015

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 24 iunie 2014, Russu Andrian Evghenii, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendat condiționat executarea pedepsei pe un termen de probă de 5 ani, dacă pe parcursul termenului de probă nu va comite o altă infracțiune și prin muncă cinstită, și comportare exemplară va îndreptăți încrederea acordată.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că, la data de 02 iunie 2013, în jurul orei 23.50, Russu A., având scopul sustragerii în mod deschis a bunurilor altei persoane, în timp ce Popa G. se deplasa pe str. G. Vieru 25, mun. Chișinău, i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea stângă a feței, după care ultimul a căzut jos. Ulterior, i-a mai aplicat multiple lovituri pe diferite părți ale corpului, cauzându-i respectiv conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2556 din 04 iunie 2013, leziuni corporale, ce se califică ca vătămare neînsemnată, după care, deschis, i-a sustras din buzunarul drept din spate a blugilor telefonul mobil de model Alcatel OT 918 cu nr. IMEI 860767003146548, la preț de 1.118 lei, bani în sumă de 20 lei și

ghiozdanul cu produse alimentare, la preț de 100 lei, astfel cauzându-i părții vătămate daună în proporții considerabile, în sumă totală de 1.308 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Russu A. a fost calificată *de drept* în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal și anume – *jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Procuror, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Russu A. să fie condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului său procurorul a invocat că:

- vinovăția inculpatului a fost dovedită prin probele acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în cadrul cercetării judecătorești, însă instanța incorect i-a aplicat pedeapsă acestuia;

- prima instanță nu a ținut cont de faptul că la momentul comiterii infracțiunii, inculpatul anterior a fost condamnat la muncă neremunerată, prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, din 16 septembrie 2010, însă din motiv că pedeapsa nu a fost executată, prin încheierea Judecătoriei Rîșcani din 04 mai 2012, i-a fost înlocuită munca neremunerată în folosul comunității cu 76 zile privațiune de libertate. Luând în considerație că infracțiunea a fost comisă de către Russu A. la 02 iunie 2013, iar ultima pedeapsă stabilită a fost executată pe data de 08 octombrie 2012, deci din momentul executării pedepsei nu a expirat termenul de 2 ani, se constată astfel că antecedentele penale ale lui Russu A., nu sunt stinse;

- prima instanță nu a luat în considerație personalitatea inculpatului și rolul activ la săvârșirea infracțiunii, care a fost atras de două ori la răspundere penală, însă nu și-a făcut concluzii corecte, iar antecedentele penale la momentul comiterii infracțiunii nu erau stinse.

3.2 Avocatul Popescu I. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie dispusă achitarea acestuia, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- nu este de acord cu învinuirea înaintată și consideră că vinovăția lui Russu A. nu se confirmă prin probele cercetate, inculpatul atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul ședinței de judecată din 20 mai 2014, a declarat despre circumstanțele cunoscute din care rezultă că nu i-a aplicat lovituri părții vătămate Popa G., de asemenea nu a cerut nimic de la el și nu i-a sustras nimic;

- atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul ședinței de judecată, partea vătămată a insistat că a fost atacată de către Bîzgan A. și nu a declarat că ar fi fost lovit de inculpat sau că acesta ar fi pretins la bunurile sale sau că le-ar fi sustras;

- în cadrul confruntării dintre învinuitul Russu A. și martorul Delinscaia A., ultima a declarat circumstanțe diferite de cele ale părții vătămate, dezvinovățindu-

se pe sine și pe concubinul său Bîzgan A., astfel consideră că declarațiile acesteia urmează a fi apreciate critic;

- la 30 septembrie 2013, în scopul de a verifica declarațiile martorilor Delinscaia A. și Bîzgan A., a fost depusă cerere procurorului de a solicita înregistrările de la data de 02 iunie 2013 din localul „Tucano”. Prin urmare, consideră declarativă ordonanța procurorului din 07 octombrie 2013 privind admiterea cererii, deoarece din materialele cauzei a constatat că careva acțiuni în sensul dat nu au fost efectuate, de asemenea la acea perioadă nu era posibil de a primi acele înregistrări, deoarece nu se mai păstrau. Astfel, organul de urmărire penală a ignorat de la început obținerea unei probe veridice, ce ar fi clarificat contradicțiile apărute;

- nu are nici un suport probant afirmația acuzatorului de stat, precum că inculpatul s-a eschivat de la prezentarea în fața organului de urmărire penală;

- organul de urmărire penală a ignorat de a petrece confruntarea dintre Russu A. și martorul Bîzgan A., solicitată de apărare, ce ar fi adus la clarificarea unor circumstanțe importante pentru desfășurarea obiectivă a urmăririi penale;

- nevinovăția inculpatului este confirmată prin probe directe și anume, declarațiile părții vătămate Popa G., cât și declarațiile inculpatului Russu A. depuse atât la urmărirea penală, cât și în cadrul ședinței de judecată;

- atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul ședinței de judecată, inculpatul a negat vinovăția sa în comiterea sustragerii bunurilor de la Popa G. și a explicat că nu a participat în nici un fel la atacul sau la sustragerea bunurilor de la partea vătămată Popa G., iar în timpul în care au fost sustrate bunurile de la Popa G., el se afla în apropiere;

- pe parcursul urmăririi penale au fost efectuate un șir de acțiuni de procedură penală în limba de stat pe care inculpatul nu o cunoaște, fără a fi asigurat cu interpret, de asemenea nu i-au fost traduse actele procedurale în limba pe care o cunoaște, inclusiv ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriul;

- instanța de judecată nu s-a pronunțat asupra încălcărilor de procedură comise de către procuror, cu prezentarea concluziilor respective despre admiterea sau respingerea probelor dobândite cu încălcări grave de procedură penală;

- partea acuzării, nu a prezentat nici o probă veridică, concludentă ce ar demonstra vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, iar probele pe care se bazează acuzarea sunt în contradicție cu materialele cauzei și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare;

- modalitatea de motivare a soluției pe cauza dată, denotă faptul că instanța de apel nu a apreciat probele la justa valoare, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, luând la bază doar o parte din declarațiile martorului Delinschii A., ignorând în același timp faptul că aceste declarații sunt contradictorii, de asemenea a încălcat art. 6 CEDO;

- învinuirea înaintată și starea de fapt constatată de prima instanță nu și-a găsit pe deplin confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, iar probele administrate de către acuzatorul de stat au fost apreciate în mod greșit, existând în cazul dat probe

suficiente ce stabilesc cu certitudine lipsa în acțiunile inculpatului elementele infracțiunii de care este învinuit.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2015, a fost respins apelul declarat de către avocat în numele inculpatului, ca nefondat și admis apelul declarat de către procuror, fiind casată sentința în partea aplicării pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Russu A., i-a fost stabilită pedeapsă în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal - 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, argumentele expuse în apelul avocatului Popescu I. în numele inculpatului, sunt o modalitate de a duce instanța în eroare, inculpatul a participat la urmărirea penală, a făcut cunoștință cu materialele cauzei, cu rechizitoriul, la toate etapele fiind asistat de către avocatul Popescu I., care nu a făcut nici un demers legat de asigurarea inculpatului cu translator, ulterior, în prima instanță, inculpatul a fost asigurat cu interpret, iar careva demersuri din partea acestuia sau a avocatului său nu au parvenit.

În viziunea instanței de apel, nu este fondat nici argumentul apărătorului precum că Russu A. nu l-a lovit pe Popa G. și nu este vinovat în comiterea infracțiunii imputate lui. Depozițiile părții vătămate Popa G., date atât la urmărirea penală cât și în instanțele de judecată confirmă contrariul și anume că Russu A. a fost cel mai activ în organizarea comiterii faptei date.

Cu referire la apelul acuzatorului de stat, instanța de apel a considerat că acesta este fondat, inculpatul fiind vinovat în comiterea jafului calificat, nu și-a făcut concluziile necesare după cele două condamnări. La fel, ultimul nu a recunoscut vina, nu a restituit paguba și a părăsit țara, astfel instanța de apel a considerat că reeducarea lui Russu A. este posibilă în condiții de detenție.

Totodată, instanța de apel a notat că, inculpatul a comis infracțiunea fiind în situația de recidivă periculoasă, iar potrivit art. 82 alin. (2) Cod penal, mărimea pedepsei nu poate fi mai mică de 2/3 din maximul celei mai aspre pedepse prevăzută de art. 187 alin. (2) Cod penal, în cazul dat, raportat la ziua comiterii faptei, adică 02 iunie 2013.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că, anume pedeapsa privativă de libertate va fi cea mai eficientă pentru atingerea scopului legii în cazul dat, de asemenea dat fiind faptul că anterior inculpatul a executat pedeapsă în condiții de penitenciar, urmează să execute pedeapsa stabilită, în penitenciar de tip închis.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în prezenta cauză sânt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Popescu I. în numele inculpatului, care solicită casarea acestora, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă aceleași motive pe care le-a indicat în cererea de apel, suplimentar menționează că:

- hotărârile instanțelor de fond sunt emise în baza unor probe contradictorii, bazate doar pe presupuneri și în lipsa unor dovezi incontestabile ce ar confirma

vinovăția lui Russu A. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal;

- circumstanțele invocate în ordonanța de punere sub învinuire, cele din rechizitoriu cât și cele din sentință și preluate de instanța de apel în decizie nu corespund circumstanțelor și probelor dobândite în cadrul cercetării judecătorești;

- instanțele de judecată superficial au motivat respingerea probelor apărării, prin fraze declarative, nu au dat o apreciere probelor pe care își întemeiază concluzia și motivele pentru care au respins probele apărării;

- instanța de apel, atât la judecarea cauzei, cât și în textul deciziei s-a limitat exclusiv la redarea parțială a argumentelor invocate în apelul apărătorului fără a respecta prevederile art. 419 Cod de procedură penală, conform cărora rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță;

- instanța de apel, nu a apreciat fiecare probă separat, nu s-a expus în mod convingător de ce respinge probele prezentate de inculpat, dar s-a expus în mod general, fapt ce denotă imparțialitatea judecătorului și manifestarea lui în favoarea acuzării în detrimentul apărării, prin ce instanța a încălcat principiul contradictorialității în procesul penal;

- instanța de apel, examinând apelul s-a limitat doar la transcrierea probelor indicate în sentință, fără a se expune relevant în privința motivelor indicate de apărare și nu a apreciat corect circumstanțele de fapt la încadrarea juridică corectă a faptelor, fără a evalua motivele invocate de apelant și fără a analiza probele;

- instanța de apel nu a soluționat fondul apelului în coraport cu motivele invocate și normele enunțate de procedură penală, nepronunându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar hotărârea adoptată nu cuprinde motivele legale pe care se întemeiază soluția;

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece din textul recursului declarat se evidențiază că recurentul își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, astfel criticile nu sunt formulate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegale. Recursul nominalizat nu conține argumentele ilegalității deciziei instanței de apel, precum și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauza dată, cerințe stipulate în art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu nemotivarea recursului în sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală. Instanța de apel la stabilirea pedepsei s-a condus de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute de art. 75 Cod penal.

8. Judecând recursul în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, însă din alte motive decât cele indicate de recurent, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept de al admite, cu casarea parțială sau totală a hotărârii atacate, cu menținerea hotărârii primei instanțe, când apelul a fost greșit admis.

Pornind de la expunerea argumentelor instanței pe marginea recursului declarat, Colegiul penal constată din textul recursului declarat, că autorul și-l întemeiază în baza pct. 6), 8), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocând că hotărârea instanței de apel urmează a fi casată, deoarece instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a admis o eroare gravă de fapt, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În esență apărătorul critică soluțiile instanțelor de judecată, prin care inculpatul a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal și condamnat în baza acestei norme, considerând că atât prima instanță, cât și instanța de apel nu au analizat corespunzător toate probele puse la baza învinuirii lui Russu A. și eronat a apreciat că acestea dovedesc indubitabil vinovăția inculpatului de cele imputate.

Colegiul penal consideră că, temeiurile pentru recurs invocate de recurent nu sunt incidente în prezenta cauză, iar cu privire la alegațiile recurentului invocate sub aspectul temeiurilor de casare prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător soluția de condamnare adoptată în privința lui Russu A. și nu a dat răspuns la toate argumentele invocate de partea apărării în apelul declarat, instanța de recurs remarcă considerentele rezultate din jurisprudența constantă a Curții Europene, potrivit cărora motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, ce nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, precum și faptul posibilității preluării de către o curte de apel în principiu a motivelor primei instanțe în cazul în care această instanță și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, așa cum s-a procedat, în cauza dată. Deci, investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești a expus situația de fapt reținută și corect a concluzionat că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, fiind săvârșită anume de către inculpatul Russu A.

În același context, în vederea respingerii argumentelor recurentului privitor la admiterea erorii grave de fapt, prin aprecierea eronată a probelor puse la baza condamnării de către instanțele de fond și anume a declarațiilor inculpatului, părții vătămate, martorului Delinscaia A., instanța de recurs verifică, prin raportare la

situația de fapt stabilită de către instanțele de fond, corectitudinea condamnării inculpatului privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Pe această linie de considerente, Colegiul penal specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt stabilită trebuie să fie gravă, adică pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține. La caz, o careva eroare gravă de fapt nu a fost constatată de către instanța de recurs, iar invocările părții apărării în acest sens, de fapt, poartă un caracter general și declarativ, nefiind specificat concret ce probe existente la dosar nu au fost luate în considerație sau denaturate, ori prin ce probe inexistente s-a stabilit eronat careva fapte.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent în sensul menționat mai sus, Colegiul lărgit verificând materialele dosarului, specifică că instanțele de fond judecând prezenta cauză, întemeiat au constatat vinovăția inculpatului și l-au condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, soluție care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și care just au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, precum și a coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea de jaf în circumstanțele descrise în rechizitoriu, nefiind constatată careva împrejurare ce a dus la neluarea în considerare a probelor ce confirmă careva fapte sau denaturarea conținutului acestora.

În continuare, instanța de recurs reține că, apărătorul inculpatului în prezenta speță invocă simultan temeiurile pentru recurs prevăzute la pct. 8) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Însă, din conținutul recursului declarat, Colegiul atestă că, recurentul critică faptul constatării vinovăției inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate, considerând că aceasta nu a fost confirmată de probele administrate la dosar, care sânt dubioase și nu sunt suficiente pentru condamnarea inculpatului. Deci, în astfel de împrejurări, instanța de recurs atestă că, de fapt apărătorul, în recursul său semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, prin prisma neîntrunirii elementelor infracțiunii în acțiunile inculpatului. Respectiv, este alogică invocarea concomitentă și a temeiului pentru recurs stipulat la pct. 12) al aceleiași norme, precum că, *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, deoarece în asemenea abordare, se subînțelege că totuși inculpatul a săvârșit o careva infracțiune, însă aceasta nu a fost încadrată juridic corect. Tot aici, Colegiul relevă că, recursul declarat nici nu este argumentat *în fapt și în drept* sub aspectul temeiului de casare prevăzut la pct. 12) al normei enunțate, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile, pentru a le justifica prin prisma temeiurilor pentru recurs invocate.

Pe această linie de considerente, Colegiul penal va examina recursul prin prisma incidenței temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod

de procedură penală, adică din punct de vedere al situației de *neîntrunire a elementelor infracțiunii*.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

În opinia Colegiului, instanțele de fond, învederând dispozițiile art. 101 Cod de procedură penală, au examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale, cât și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui Russu A. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e),f) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

Din conținutul hotărârilor adoptate de către instanțele de fond, s-a conchis că vinovăția inculpatului se confirmă prin probele acumulate legal în cadrul urmăririi penale, precum și administrate în cadrul cercetării judecătorești și anume:

- prin declarațiile părții vătămate, care au fost consecvente și din care rezultă că, la data de 02.07.2013 deplasându-se pe bd. G. Vieru mun. Chișinău, fiind în compania lui Russu A. și a unei domnișoare, a fost atacat brusc de un cunoscut al inculpatului, fiind doborât la pământ, aplicându-i-se multiple lovituri în regiunea capului și abdomenului, astfel fiind nevoit să-și apere fața nu a văzut exact cine și câți îl loveau, în rezultat i-a fost sustras telefonul mobil de marca „Alcatel”, portmoneul și un ghiozdan (f.d. 220 v. 1);

- din declarațiile martorului Delinscaia A., care la fel au fost consecvente pe tot parcursul procesului penal și din care rezultă, că partea vătămată a fost atacată brusc de către prietenul său, Bîzgan A., din motive de gelozie, însă ulterior după ce partea vătămată a fost doborâtă la pământ, lovituri i-a aplicat și inculpatul. Totodată, la un moment a observat cum inculpatul era deasupra părții vătămate și se uita ce are acesta prin buzunare, în timp ce, Bîzgan A., o conducea de la locul comiterii infracțiunii. A mai relatat, că în timp ce ea se îndepărta cu Bîzgan A., inculpatul i-a ajuns din urmă și avea în mână ghiozdanul, ce aparținea victimei și pe care l-a aruncat apoi, și un telefon mobil, ce anterior nu l-a mai văzut la el (f.d. 233 v. 1);

- din declarațiile martorului Enachi S., rezultă că fiind realizator de telefoane mobile, Bîzgan A., i-a vândut lui telefonul mobil de model „Alcatel”, care a declarat că aparține unui cunoscut de a-l său și el răspunde de el (f.d. 230 v. 1);

La fel, vina inculpatului se confirmă și prin actele dosarului și anume: plângerea lui Popa Gh. (f.d. 7 v. 1); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 10.06.2013 (f.d. 24 v. 1) din care reiese că partea vătămată l-a recunoscut pe inculpat, ca persoană prezentă la momentul când a fost atacat și jefuit; raportul de expertiză medico-legală nr. 2556 din 04.06.2013, prin care se confirmă că i-au fost aplicate vătămări corporale neînsemnate (f.d. 29 v. 1).

Cumulul de probe menționat, în viziunea Colegiului penal, coroborează și nu prezintă nici un temei de îndoială și care întemeiat a permis instanțelor de fond de

a ajunge la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată lui, iar în acțiunile acestuia fiind prezente toate elementele infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal.

În consecință, este neîntemeiată critica invocată în recurs, precum că inculpatul nu a aplicat lovituri părții vătămate și nu a sustras nimic de la ultimul, deoarece probele administrate, cercetate și menționate mai sus, confirmă cert faptul că anume inculpatul a comis infracțiunea de jaf în privința părții vătămate. Astfel, din conținutul hotărârilor atacate rezultă că instanțele de fond corect au constatat fapta și circumstanțele săvârșirii infracțiunii, just calificând acțiunile lui Russu A., în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, motivându-și concluzia de vinovăție prin cumulul de probe administrate în cauză, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de apărător ce ține de neîntrunirea elementelor infracțiunii.

Cu privire la criticile subsidiare ale recurentului precum că instanțele au dispus condamnarea inculpatului pentru infracțiunea imputată, fără a se expune argumentat asupra versiunii sale despre nesăvârșirea infracțiunii de către el, Colegiul le consideră drept nefondate, întrucât potrivit textelor hotărârilor atacate, se constată că instanțele au apreciat corect această versiune ca o tactică de apărare în vederea absolvirii de răspundere penală a inculpatului.

De asemenea, instanța de recurs consideră nefondate argumentele recurentului referitoare la faptul că organul de urmărire penală a ignorat faptul obținerii înregistrărilor video din data de 02.06.2013 din localul barului „Tucano”, unde au intrat inculpatul, partea vătămată și martorul, Delinscaia A. Reieșind din materialele dosarului, în cadrul urmăririi penale, prin ordonanța din 07.10.2013 a fost admis demersul apărătorului, de a ridica înregistrările video de la localul „TUCANO COFEE” cu sediul str. Alexandru cel Bun 91A mun. Chișinău (f.d. 163 v. 1) și la aceiași dată de la întreprinderea menționată au fost solicitate respectivele înregistrări video (f.d. 165 v. 1), care precum afirmă partea apărării nu au fost prezentate din motivul că la perioada solicitată nu se mai păstrau. Mai mult ca atât, în opinia Colegiului penal, acestea de fapt nu au nici o relevanță la caz, deoarece atât inculpatul, cât și partea vătămată, inclusiv și martorul Delinscaia A., au confirmat și nu au negat faptul că au intrat în localul menționat în ziua comiterii infracțiunii.

Nu pot fi reținute de către instanța de recurs, ca fondate, nici argumentele precum că organul de urmărire penală a ignorat de a petrece confruntarea între inculpat și martorul, Bîzgan A. La acest capitol, Colegiul penal, menționează că este prerogativa organului de urmărire penală de a-și orienta urmărirea penală și a efectua acțiunile de urmărire penală, în sensul probării învinuirii aduse persoanei vinovate de comiterea vre-unei infracțiuni, cu respectarea drepturilor acestei persoane, iar partea apărării este în drept de a prezenta probe și solicita efectuarea acțiunilor procesuale penale în scopul formării poziției de apărare. Așadar, reieșind din lucrările dosarului în cadrul urmăririi penale, se constată că apărătorul Popescu I., a solicitat petrecerea confruntărilor între învinuit și partea vătămată, și respectiv cu martorii audiați, fără a specifica concret, care martori. Prin urmare, de către organul de urmărire penală au fost efectuate confruntări între învinuit și partea

vătămată (f.d. 149-150 v. 1), respectiv și cu martorul Delinscaia A. (f.d. 152-157 v. 1). Din actele dosarului, nu se atestă că partea apărării a solicitat în cadrul urmăririi penale, concret de a efectua confruntare între învinuit și martorul Bîzgan A., iar în cadrul cercetării judecătorești partea apărării nu a insistat de a fi audiat acest martor. Mai mult de atât, la refuzul acuzatorului de a prezenta proba cu audierea martorului menționat în ședința de judecată, partea apărării nu a insistat la audierea acestui martor și nici nu a avut obiecții la refuzul acuzatorului de la această probă, menționând că este dreptul procurorului.

Instanța de recurs consideră neîntemeiate aserțiunile recurentului precum că, inculpatul nu cunoaște limba de stat și au fost admise grave încălcări procedurale prin faptul că acestuia nu i-a fost asigurat traducerea actelor procedurale în limba rusă pe care o cunoaște, ceea ce duce la inadmisibilitatea probelor obținute, fără respectarea dreptului la interpret, și nulitatea lor conform art. 251 Cod de procedură penală. În dezbaterile acestor critici, Colegiul penal constată că, în cadrul urmăririi penale inculpatului, în calitate de învinuit i-a fost adus la cunoștință prin proces verbal de informare drepturile și obligațiile sale, ce a și fost întocmit în limba rusă (f.d. 134 v. 1). Ulterior, fiind audiat în calitate de învinuit, Russu A., în prezența apărătorului său, a depus declarații în limba rusă, semnând și procesul-verbal (f.d. 142-143 v. 1). La fel, fiind efectuată confruntarea între învinuitul Russu A. și martorul Delinscaia A., aceștia au depus declarații scrise personale în procesul-verbal, în limba rusă (f.d. 152-157 v. 1). Totodată, la finalizarea urmăririi penale și prezentarea materialelor de urmărire penală, atât inculpatul, cât și apărătorul său, nu au solicitat prezența translatorului, pentru a face cunoștință cu materialele dosarului și nici nu au înaintat obiecții în acest sens. În confirmarea faptului, că inculpatului nu i-au fost încălcate drepturile sale la un interpret, traducător este și acel fapt că în cadrul ședinței preliminare în instanța de judecată, la stabilirea identității inculpatului, acesta a declarat că posedă limba română (f.d. 200 v. 1), specificând repetat și în ședința de judecată din 20 mai 2014 (f.d. 234 v. 1), unde la întrebarea instanței, inculpatul a declarat că înțelege limba de stat.

Ținând cont de cele expuse, Colegiul penal consideră că instanțele de fond, în prezența cumulului de probe administrat în prezenta cauză, întemeiat și corect au stabilit vinovăția lui Russu A. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, iar argumentele invocate de către apărător în recursul ordinar declarat sânt nefondate.

Nu în ultimul rând, Colegiul penal lărgit precizează că, potrivit dispozițiilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece cauza și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Astfel, verificând hotărârile atacate sub aspectul individualizării corecte a pedepselor, temei prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul relevă, dispozițiile art. 75 alin. (1) și (2) Cod penal, care stipulează că, *persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de*

persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Precum a fost menționat în pct. 3.1 procurorul nefiind de acord cu pedeapsa stabilită inculpatului de către prima instanță, a atacat cu apel sentința, invocând că ultimul a săvârșit infracțiunea în prezența recidivei, prevăzute de art. 34 alin. (1) Cod penal, fapt ce nu s-a luat în considerație de instanța de judecată, aplicându-i neîntemeiat prevederile art. 90 Cod penal.

Instanța de apel prin hotărârea sa din 27 martie 2015, a admis apelul procurorului și a casat sentința în partea pedepsei, pronunțând o nouă hotărârea în această parte, stabilindu-i pedeapsă în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal (în redacția legii la momentul săvârșirii infracțiunii), de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis. În motivarea acestei soluții instanța de apel a considerat, că inculpatul a comis infracțiunea imputată în prezența recidivei periculoase, iar potrivit art. 82 alin. (2) Cod penal, mărimea pedepsei nu poate fi mai mică de 2/3 din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute de sancțiunea infracțiunii la ziua comiterii acesteia. Însă, Colegiul lărgit atestă că instanța de apel a comis o eroare de drept, deoarece prima instanță, la stabilirea pedepsei inculpatului, corect a reținut că antecedentul penal al acestuia este stins, iar poziția procurorului precum că este prezentă starea de recidivă periculoasă prevăzută de art. 34 alin. (2) lit. a) Cod penal, este una greșită.

Din speța supusă judecării, se constată că inculpatul anterior a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 16.09.2010, în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

În continuare, neexecutând sentința menționată supra, inculpatului prin încheierea Judecătoriei Rîșcani din 04 mai 2012, i-a fost înlocuită munca neremunerată în folosul comunității, cu 76 zile de închisoare, ce a și fost executată de către inculpat, acesta fiind eliberat din detenție, la data de 08.10.2012.

Conform art. 111 alin. (1) lit. e) Cod penal, se consideră ca neavând antecedente penale persoanele condamnate la o pedeapsă mai blândă decât închisoarea – după executarea pedepsei.

Elocvență în acest sens este și doctrina penală, prin care se susține că nu pot fi considerate drept condamnate cu închisoarea persoanele condamnate la amendă, cărora apoi le-a fost înlocuită cu închisoarea, în condițiile prevăzute de art. 64 alin. (5) Cod penal. În opinia Colegiului penal, acestor considerente teoretice, le sânt incidente și persoanelor condamnate la muncă neremunerată în folosul comunității, cărora apoi le-a fost înlocuită cu închisoarea în condițiile prevăzute de art. 67 alin. (3) Cod penal.

Învederând cele expuse mai sus, Colegiul statuează că în prezenta speță, la momentul săvârșirii infracțiunii imputate inculpatului, la data de 02 iunie 2013, antecedentele penale ale acestuia erau stinse, fiindcă pedeapsa stabilită cu munca

neremunerată în mărime de 200 ore, prin sentința Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 16.09.2010, se consideră executată, la momentul când inculpatul a executat pedeapsa înlocuită prin încheierea Judecătoriei Rîșcani din 04 mai 2012, adică la 08.10.2012.

În susținerea poziției sale, instanța de recurs menționează că, în sensul art. 34 Cod penal, recidiva are loc în cazul săvârșirii cu intenție a unei/unor infracțiuni, pentru care persoana este condamnată prin sentință definitivă, fapt prevăzut și în pct. 15 al Hotărârii Plenului CSJ nr. 8 din 11.11.2013 *Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*.

Respectiv, în sensul art. 466 Cod de procedură penală, la hotărâri definitive, se atribuie acele hotărâri judecătorești prin care a fost judecată cauza penală în fond, adică hotărârile de condamnare, de achitare sau încetare a procesului penal, după epuizarea căilor ordinare de atac – apelul și recursul ordinar, iar sentința Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 16.09.2010, prin care Russu A. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 27, 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 200 ore muncă neremunerată în folosul comunității, a devenit definitivă la data de 04.10.2010, prin neatacare, așa cum prevede pct. 2) alin. (2) art. 466 Cod de procedură penală, însă încheierea Judecătoriei Rîșcani din 04 mai 2012, prin care a fost înlocuită munca neremunerată în folosul comunității, cu zile de închisoare, conform art. 67 alin. (3) Cod penal, în cazul dat, nu reprezintă o sentință definitivă, ci un act judecătoresc emis în vederea soluționării chestiunii cu privire la schimbarea în executarea unei hotărâri definitive.

Generalizând cele expuse, Colegiul penal conchide că, în situația dată instanța de apel injust a considerat că inculpatul a săvârșit infracțiunea în prezența recidivei periculoase, prin ce a admis o eroare de drept și respectiv greșit a admis apelul procurorului, pronunțând o hotărâre nouă în partea stabilirii pedepsei inculpatului, cu numirea unei pedepse mai aspre decât cea numită de prima instanță, interpretând eronat prevederile legale.

Totodată, instanța de recurs consideră că, pedeapsa stabilită inculpatului prin sentința primei instanțe, este corectă fiind în limitele sancțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) Cod penal, în redacția legii în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii, care prevedea pedeapsa cu închisoare de la 3 la 6 ani. La fel, Colegiul penal apreciază ca întemeiate raționamentele primei instanțe, referitor la posibilitatea aplicării în privința inculpatului a dispozițiilor art. 90 Cod penal, luând în considerație că antecedentele penale ale acestuia sânt stinse, are o vârstă tânără, prin urmare suspendarea condiționată a executării pedepsei, va fi ca o șansă oferită prin lege ultimului, de a demonstra că nu va avea derogări în continuare de la prevederile legale.

În contextul celor statuate, Colegiul atestă că sentința este legală și întemeiată, motiv pentru care se apreciază că apelul declarat de procuror greșit a fost admis, din care considerente decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu menținerea sentinței adoptată de prima instanță, în privința lui Russu A.

9. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către avocatul Popescu Ion în numele inculpatului, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2015, în cauza penală în privința lui **Russu Andrian Evghenii**, cu menținerea sentinței Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 24 iunie 2014, prin care acesta a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, iar conform art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 5 ani, dacă pe parcursul acestui termen nu va comite o altă infracțiune și prin muncă cinstită și comportare exemplară va îndreptăți încrederea acordată, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul fără consimțământul organului competent, care exercită controlul privind executarea pedepsei. Dispozițiile referitoare la corpul delict, la fel se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 17 decembrie 2015.

Președinte	Gordilă Nicolae
Judecător	Covalenco Elena
Judecător	Diaconu Iurie
Judecător	Catan Liliana
Judecător	Guzun Ion